

Jaargang 6 • nummer 1
Februari 2008
Tweemaandelijks nieuwsbrief

Ver. Uitg.: Gerolf Annemans,
Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel.

1 • De begroting is in evenwicht. Voorlopig toch

2 • Regionale economische vooruitzichten. Een pleidooi voor meer regionalisering

3 • Advies Belgische economen, een maat voor niets

4 • De Belgische schuld stijgt fors onder Verhofstadt I en II

www.ondernemendvl.org

Belasting hooggeschoolde werknemers

(alleenstaande met beschikbaar inkomen van 100.000 euro)

	Effectieve Belastingvoet (%)	Totale loonkost (in euro)
1. Singapore	11,6	113.173
2. Hongkong	16,3	119.520
3. Kanton Zug	24,0	131.591
6. Slovakije	26,6	136.269
10. Texas	31,7	146.445
19. Polen	37,8	160.668
22. UK	38,2	161.807
23. Oostenrijk	38,5	162.705
27. Ierland	39,4	165.002
28. Shanghai	40,1	166.937
30. Duitsland	41,3	170.267
33. Nederland	43,8	177.978
34. Frankrijk	44,7	180.867
39. Italië	52,5	210.446
40. Finland	53,8	216.257
41. België	58,2	239.244

Selectie uit 41 onderzochte entiteiten
(14 Zwitserse kantons, 18 EU-lidstaten
en Noorwegen, 4 Amerikaanse staten
en 4 fysische regio's).

Bron: BAK, Basel Economics, februari 2008

De begroting is in evenwicht. Voorlopig toch

Zes maanden regeringscrisis heeft budgettaire sporen nagelaten. De gezamenlijke begroting 2007 sloot af op een tekort van 0,3% BBP in plaats van een overschot van 0,3%. Vooral het wegvallen van eenmalige maatregelen en significant lager dan geraamde fiscale inkomsten liggen aan de basis van het deficit. De toepassing van een aantal trucs, zoals een kortstondige lening van niet-gebruikte NMBS-dotaties en doorschuiving van terugbetalingen in de personenbelasting, brachten maar weinig soelaas.

De uitgangspositie voor de begrotingsopmaak 2008 was dus verre van optimaal. De verslechterde economische omstandigheden (een groeidaling tot 1,9% tegen 2,6% vorig jaar) en forse inflatie-opstoot (3% in plaats van 1,8% in 2007) vormden bijkomende tegenvallers. Onder deze omstandigheden leek de doelstelling van 0,5% overschot in 2008 niet langer haalbaar. Om een evenwicht te realiseren moest het kernkabinet op zoek naar circa 3,5 miljard euro.

Een beperking van de groei van de primaire uitgaven, een forse inkrimping van het verlanglijstje van de ministeries en meer fiscale inkomsten halveerden het tekort. Ondertussen had Verhofstadt zijn oog laten vallen op de Vlaamse reserves: ook de deelstaten moesten met 500 miljoen euro hun duit in het zakje doen. De overheveling van enkele (marginale) bevoegdheden naar de regio's moest Vlaanderen overtuigen. Onder voorwaarde van een grote staatshervorming later dit jaar, is Vlaams minister-president Peeters bereid het leeuwendeel van de gevraagde fondsen te reserveren en bij te dragen in de pensioenen van de eigen ambtenaren. Het tekort wordt verder weggewerkt door de aanpak van misbruiken bij de notionele intrestaftrek (200 miljoen euro), een Electrabel-taks op het gebruik van de kerncentrales (250 miljoen), de activering van 15.000 werklozen (300 miljoen) en de stijging van de prijs van dienstencheques (van 6,7 tot 7 euro). Ondanks het fanatieke verzet van de CD&V in de vorige legislatuur tegen eenmalige maatregelen, worden ook in 2008 voor 70 miljoen euro overheidsgebouwen verkocht. Deze middelen mogen echter niet automatisch naar de lopende uitgaven vloeien, maar mogen enkel aangewend worden om nieuwe investeringen te financieren. Blijkbaar probeert de CD&V met deze bepaling het gezichtsverlies nog enigszins te beperken. Het geraamd overschot in de ziekteverzekering (580 miljoen) tenslotte moet het begrotingsevenwicht verzekeren.

Het evenwicht houdt rekening met 340 miljoen euro aan nieuwe maatregelen. De laagste pensioenen en de inkomensgarantie bij uitkeringen worden opgetrokken. De kinderbijslag bij zelfstandigen wordt verder opgetrokken, terwijl de schoolpremie bevestigd wordt in het systeem van de kinderbijslag. De sociale tarieven voor gas en elektriciteit worden uitgebreid naar analogie met het stookoliefonds. Er komt een verhoging van het belastingvrij minimum tot 6.400 euro en een nieuwe jobkorting van 50 euro voor werknemers die geen beroepskosten bewijzen. Ook de bedrijven krijgen een fiscale stimulans via de verlaging van de bedrijfsvoorheffing voor wetenschappelijke onderzoekers.

Verhofstadt en co zijn erin geslaagd om een evenwichtsbegroting op te stellen met maatregelen inzake pensioenen, koopkracht en voor de bedrijfswereld. Er rijzen echter potentiële problemen. Zo zal Electrabel de nieuwe belasting op één of andere manier doorrekenen aan de consumenten, die reeds met een sterke stijging van de energieprijzen te maken hebben. Ook al wordt de regelgeving inzake notionele intrest niet gewijzigd, toch kan de jacht op zogenaamde misbruiken mogelijke investeerders afschrikken. Met deze begroting heeft Verhofstadt echter vooral tijd gekocht. De steun vanuit Vlaanderen hangt volledig af van de 'grote staatshervorming' die uiterlijk tegen 15 juli rond moet zijn. De afwezigheid ervan zou wel eens desastreuze gevolgen kunnen hebben, niet alleen budgettair, maar ook voor Leterme I.

Regionale economische vooruitzichten. Een pleidooi voor meer regionalisering

Het Federaal Planbureau beschikt over een stevige reputatie inzake de opstelling van vooruitzichten voor de Belgische economie. Samen met de drie gewestelijke studiediensten wil ze deze expertise verder verfijnen en regionaal uitsplitsen. Het eerste resultaat van deze samenwerking verscheen begin januari 2008 en bestaat uit een regionale projectie inzake economische groei, lonen, productiviteit en arbeidsmarkt tot 2012.

De belangrijkste tekortkoming van de studie betreft de gebruikte economische informatie. De vooruitzichten zijn gebaseerd op de nationale vooruitzichten van mei 2007. De regionale projecties houden dus geen rekening met belangrijke economische schokken van de jongste maanden. We denken hierbij aan de nog steeds uitdijende kredietcrisis, de appreciatie van de euro, de energie- en voedselgedreven inflatoire opstoot en de hevige turbulentie op de financiële markten. De Amerikaanse economie stevent quasi zeker op een recessie af. Het is maar de vraag in hoeverre de gecombineerde monetaire (de drastische verlaging van de korte rente met 125 basispunten) en budgettaire (een belastingverlaging van meer 150 miljard dollar of circa 1% BBP) verdedigingsmaatregelen de economie effectief kunnen stimuleren. Voor Europa ziet de situatie er niet zo somber uit, maar een forse groeivertraging zal niet te vermijden zijn. Naast de economische omgeving zijn ook de gebruikte demografische vooruitzichten enigszins gedateerd. Deze hypothesen worden momenteel herzien in het licht van de hogere immigratiecijfers tijdens de laatste jaren. De berekende resultaten zullen dus waarschijnlijk afwijken van de reële toekomstige evolutie. We moeten ons dan ook niet vastpinnen op de absolute cijfers, temeer daar steeds omzichtig moet omgesprongen worden met voorspellingen die per definitie op hypothesen zijn gebaseerd. Wel belangrijk zijn de verwachte tendensen, en daar kunnen wel degelijk beleidsconclusies uit getrokken worden.

Regionale resultaten

De drie gewesten kennen in 2006-2007 een duidelijke opleving van hun economische groei. Met een groei van 2,4% was Vlaanderen in 2007 de motor van de Belgische economie terwijl de Waalse en Brusselse groei met 2,2% slechts een fractie lager lagen. In de periode 1986-2005 lag de jaarlijkse groei in Vlaanderen (2,6%) aanzienlijk hoger dan in Brussel (1,7%) of Wallonië (1,9%). Vanaf volgend jaar zou de divergentie weer toenemen: Vlaanderen tekent tussen 2009 en 2012 een gemiddelde groei van 2,2% op tegen 1,9% in Brussel en 1,8% in Wallonië. De snellere Vlaamse groei impliceert een stijgend Vlaams aandeel in het nationale BBP: van 57,3% in 2000 tot 58,6% in 2012. Het groeiend Vlaams economisch gewicht gaat ten koste van Wallonië (van 23,6% tot 23% in de beschouwde periode) en Brussel (19% in 2000 tot 18,3% op het einde van de projectieperiode). De ramingen van het Planbureau verschillen op het eerste zicht van deze van de KBC, die berekende dat de Vlaamse economie gemiddeld 3,5% per jaar groeide tussen 1955 en 2000 tegenover 2,2% in Wallonië. Van 2000 tot 2005 lag de Waalse groei met jaarlijks 1,8% net boven de Vlaamse (1,7%), terwijl beide gewesten in 2006-2007 met 2,8% groeien, aldus de KBC. Deze ramingen zijn niet in tegenspraak met deze van het Planbureau. Beide instellingen wijzen op een forse afname van de groeiverschillen in 2006-2007, terwijl de verschillende resultaten een gevolg zijn van het gebruik van afwijkende referentieperiodes en recentere informatie bij de KBC-cijfers (december 2007).

Volgens het Planbureau zal het BBP per inwoner verder stijgen in Vlaanderen en dalen in de overige gewesten. Qua investeringen zal Wallonië in 2008 een inhaalbeweging kennen ten opzichte van Vlaanderen (investeringsgroei van 7,3% tegenover 2% in Vlaanderen). De volgende jaren valt de Waalse investeringsgroei terug op het nationaal gemiddelde (3,1%). Tussen 2009 en 2012 groeien de Vlaamse investeringen met 3,4% tegenover amper 1,6% in Brussel. De nominale loonkosten stijgen in de drie gewesten iets sneller dan in het vorig decennium, zeker vanaf 2009. De reële loonkosten daarentegen blijven ook na 2006 dalen, maar in een trager tempo dan in de voorgaande jaren. De productiviteit zou licht verbeteren in de drie gewesten.

De werkgelegenheid neemt in alle drie de gewesten toe in de periode 2006-2012: bijna 195.000 banen in Vlaanderen, goed 65.000 in Wallonië en net geen 11.000 in Brussel. De werkloosheid - inclusief de oudere niet-werkzoekende werklozen - daalt in Vlaanderen met 96.100 personen en in Brussel (18.700 personen), maar stijgt in Wallonië met 20.100 door de snellere toename van de Waalse beroepsbevolking. Vanaf 2010 zou de vergrijzing echter ook in Wallonië sterker doorwegen wat de groei van de beroepsbevolking zal afremmen. Tussen 2006 en 2012 stijgt de beroepsbevolking met 91.100 personen in Wallonië, 76.600 in Vlaanderen en 8.700 in Brussel. De sterke jobcreatie ten opzichte van de groei in de beroepsbevolking in Vlaanderen zal de werkloosheidsgraad er structureel verder doen dalen. Het dalend arbeidsaanbod zal gevolgen hebben voor de Vlaamse pendel naar Brussel. Het Planbureau verwacht een daling van 12,3% (21.900 personen) tot 156.500 pendelaars in 2012, werknemers die werk zullen vinden in de eigen streek. De pendel vanuit Wallonië zal, gezien de stijgende Waalse werkloosheid, toenemen met 5.500 personen (+4,4%) tot 131.100. De afname van het pendelsaldo en matige groei van de Brusselse beroepsbevolking zal zorgen voor een lichte daling van de Brusselse werkloosheidsgraad tegen het einde van de projectieperiode.

De uiteenlopende evoluties in de arbeidsmarkt in de drie gewesten komen het best tot uiting in de ontwikkeling van de regionale werkloosheids- en werkgelegenheidsgraden. De Vlaamse werkloosheidsgraad (ruime definitie, met oudere vrijgestelden) daalt tussen 2006 en 2012 van 9,5% tot 6,8%. In Wallonië is sprake van een stabilisatie op 19,4%, terwijl de Brusselse werkloosheidsgraad daalt van 22,9% tot 18,3% in 2012. De werkgelegenheidsgraad verbetert in de drie gewesten: van 66,1% tot 69,3% in Vlaanderen, van 57,5% tot 59,0% in Wallonië en van 54,1% naar 57,6% in Brussel.

Volgens het Planbureau zal Vlaanderen in 2012 dus beantwoorden aan de Europese tewerkstellingsdoelstelling vastgelegd in het verdrag van Lissabon (70%). De andere gewesten slagen er niet in hun reeds aanzienlijke achterstand in te halen. De structurele Waalse en Brusselse problemen geraken niet opgelost, ondanks een al dan niet tijdelijke groeiversnelling van de Waalse economie. De regionale vooruitzichten benadrukken de nood aan een gedifferentieerd regionaal beleid inzake arbeidsmarkt en werkloosheid, iets wat het IMF al jarenlang aanbeveelt. Ook de Vlaamse minister-president Peeters gelooft blijkbaar niet in een structurele Waalse heropleving, gezien zijn vraag naar 50.000 Waalse werklozen voor de Vlaamse arbeidsmarkt. Hopelijk ziet ook de Octopusgroep eindelijk de noodzaken van het falend federaal eenheidsbeleid in.

Advies Belgische economen, een maat voor niets

Meer dan honderd Belgische hoogleraren economie voelden zich geroepen hun visie over de hervorming van de Belgische instellingen te geven. Eind januari publiceerden de Vlaamse, Waalse en Brusselse professoren hun advies aan de Octopusgroep.

De tekst is duidelijk een communautaire evenwichtsoefening geworden. Deze gevoeligheid komt reeds tot uiting in de basistekst, opgesteld in het Engels om toch maar niemand voor het hoofd te stoten. De taal van de meerderheid moet ook bij Belgische economen wijken voor een internationaal meer gebruikte werktal. Spectaculaire standpunten worden niet ingenomen, wat gezien het delicate onderwerp wel te verwachten was. Ondanks de gematigde toon en de lange lijst van ondertekenaars, valt het toch op dat een aantal prominente economen - we denken bijvoorbeeld aan Paul De Grauwe, Wim Moesen of Joep Konings - het advies niet onderschrijven.

Het advies

Uitgangspunt is de vaststelling dat de huidige institutionele structuur niet optimaal functioneert en dat hervormingen zich dus opdringen, echter zonder de interpersoonlijke solidariteit in gevaar te brengen. Decentralisatie en regionalisering moeten dan ook gecompenseerd worden door meer convergentie na te streven. De Belgische welvaartstaat kan maar behouden worden als de 'verantwoordelijke solidariteit' gerespecteerd wordt. De academici beschouwen de Europese dimensie als exogeen en vaststaand. Aangezien de macht van de lidstaten toeneemt zijn de nationale staten het relevante machtsniveau. Het EMU-kader, dat de Europese convergentie moet bevorderen, vereist een nationaal beleid. Om asymmetrische schokken op te vangen, is echter nood aan meer regionale autonomie en flexibiliteit in bepaalde beleidsdomeinen. Het arbeidsmarktbeleid is hier een voorbeeld van. Een splitsing van de vennootschapsbelasting daarentegen zou leiden tot een nefaste fiscale concurrentie. Regionalisering van het loonvorming wordt eveneens verworpen. Een echt actief arbeidsmarktbeleid gebaseerd op het 'Scandinavisch model' moet bestaan uit een hoge graad van samenwerking en coördinatie tussen de entiteiten, de bevordering van de mobiliteit en de oplegging van afdwingbare doelstellingen.

De prominente rol van het federaal niveau wordt nog versterkt door de vrijwaring van wat de economen 'gezamenlijke Belgische activa' noemen: sociale zekerheid, Brussel en handelsvoordelen (*gains from trade*). Interpersoonlijke solidariteit blijft de hoeksteen van de sociale zekerheid, maar de efficiëntie moet verbeteren. Aangezien het systeem gebaseerd is op het verzekeringsprincipe is de financieringsbasis best zo breed mogelijk. Volgens de economen is dit een federale financiering en niet een Europese, aangezien de Europese Unie geen alternatief biedt op dit domein. Interregionale solidariteit wordt niet in vraag gesteld. Wel moeten niet-objectieve regionale verschillen in de uitgaven verdwijnen in het teken van de rechtvaardigheid. Ook hier moeten coördinatie en verantwoordelijkheid de kosten en baten van eigen beleidskeuzes op elkaar afstemmen. Ondanks een bijzonder gecompliceerd en te rigide institutioneel kader levert Brussel een aanzienlijke bijdrage aan de Belgische economie, met positieve economische effecten voor de andere regio's. Meer coördinatie en samenwerking tussen de drie gewesten zal een open, multicultureel,

meertalig en attractief Brussel sterker maken als Europese hoofdstad, een aantrekkingspool voor talent en welvaartscreatie. Tenslotte wijzen de professoren op de handelsvoordelen die voortvloeien uit de samenwerking tussen naburige regio's met een verschillende economische situatie. Zo kan Wallonië een oplossing bieden voor de schaarste op de Vlaamse arbeidsmarkt of vinden Vlaamse ondernemers nog genoeg ruimte in Wallonië. Meer kennis van een andere landstaal zal deze voordelen optimaler benutten. Gezien de steeds internationaler werkomgeving in Brussel en de beide Brabantse provincies is drietaligheid in deze regio geen overbodige luxe: naast het Nederlands en Frans is voldoende kennis van het Engels steeds belangrijker en zelfs noodzakelijk in het aantrekken van buitenlands talent.

Verantwoordelijkheid (*accountability*) en coördinatie zijn de kernbegrippen nodig om het federale België werkbaar te houden bij een verdere regionalisering en flexibilisering van bepaalde beleidsaspecten. Meer samenwerking tussen de gewesten op basis van een bonus/malussysteem moet de gemeenschappelijke Belgische activa optimaliseren. Dit alles moet gebeuren in een hoge graad van internationale openheid en dit vereist een versterking van de meertaligheid. De auteurs gaan niet in op zuiver institutionele kwesties. Toch maken zij een uitzondering: om het uitgestippeld scenario mogelijk te maken is volgens hen nood aan de instelling van een federale kieskring.

Economische selectiviteit

Blijkbaar primeerde de kwantiteit van de ondertekenaars boven de kwaliteit van het advies. Zo getuigen reeds de uitgangspunten van een gebrek aan inventiviteit. De academici durven de bestaande Belgische structuur niet in vraag stellen en enkel het federaal niveau is relevant. Met dergelijke principes is de toon van bij aanvang gezet en is ieder advies gereduceerd tot een marginale bijsturing van de huidige werking van de federale staat. De problematiek wordt daarenboven zuiver economisch bekeken. Zo moet de financiering van de sociale zekerheid federaal blijven omwille van de schaalvoordelen en lagere transactiekosten. Economisch klopt dit uiteraard, maar dit standpunt gaat voorbij aan de heterogeniteit en cultuurverschillen van de Belgische bevolking, die vanzelfsprekend ook een kostprijs heeft. Er zijn trouwens genoeg voorbeelden van kleine lidstaten die ondanks een relatief geringe financieringsbasis beschikken over een robuust en performant sociaal zekerheidstelsel. De standpunten over Brussel en het Brusselse ommeland komen daarenboven neer op een feitelijke uitbreiding van een drietalige hoofdstad, iets wat voor Vlaanderen onaanvaardbaar is. De invoering van een federale kieskring zou trouwens de BHV-problematiek over gans Vlaanderen verspreiden.

Het economisch advies is daarenboven politiek gekleurd. Het zal wel geen toeval zijn dat de Vlaamse initiatiefnemer van dit pamflet, de Gentse hoogleraar Rudi Vander Vennet, door Trends de officieuze SP-a-econoom wordt genoemd. Ook al bevat het advies enkel positieve punten - bijvoorbeeld de responsabilisering van de deelstaten, - toch blijft het een gepruts in de marge. Het bevat geen doortastende maatregelen om de structurele problemen radicaal aan te pakken. Van de in het advies verwachte regionale convergentie is trouwens niks te merken in de prognoses van het Planbureau. Het economisch advies is dan ook een gemiste kans.

De Belgische schuld stijgt fors onder Verhofstadt I en II

Tijdens de eerste twee legislaturen van Verhofstadt is de nominale brutoschuld met ruim 34 miljard euro sterk toegenomen. In 2007 alleen al steeg de schuld met bijna 15 miljard. Ook in 2008 blijkt deze trend zich verder te zetten. Volgens het Agentschap van de Schuld (FOD Financiën) liep de federale staatschuld eind januari 2008 op tot 288,20 miljard euro.

De regering verwijst stevast naar de schuldgraad (publieke schuld ten opzicht van het BBP) om de schuldafbouw te illustreren. Sinds het recordpeil van 133,5% in 1993 neemt deze ratio inderdaad af. In 2000, het eerste volle jaar onder premier Verhofstadt, was de schuldgraad reeds gezakt tot ongeveer 108%. In 2003 daalde de schuld onder de magische 100%-drempel. Per einde 2007 bedraagt de schuldgraad nog goed 85%, of 25 procentpunten boven de Maastrichtnorm van 60%.

De absolute schuld daarentegen vertoont een omgekeerd verloop. Terwijl de nominale schuld in 2000 nog schommelde rond 250 miljard euro, is ze zeven jaar later reeds opgelopen tot 285 miljard. Er is dan ook geen sprake van een structureel begrotingsevenwicht of -overschot. Bij een begrotingssurplus (evenwicht) zou ook de nominale schuld dalen (stabiliseren). Het omgekeerde is echter waar, wat wijst op een structureel tekort. Een echte schuldafbouw is er niet, integendeel zelfs.

Tussen 2000 en 2006 kende de nominale rentelast een gevoelige

daling, van 16,7 miljard euro tot 12,6 miljard, voornamelijk te danken aan het historisch laag rentepeil. De stijging van de rente het jongste jaar heeft ondertussen invloed op de intrest op de schuld: in 2007 nam de totale rentelast terug toe. Deze stijging is vooralsnog beperkt (50 miljoen euro in 2007), maar de trendbreuk is waarschijnlijk een feit. De extra beleidsruimte tengevolge van de dalende intrestlast werd niet gebruikt om reserves op te bouwen en/of de schuld te verminderen, maar ging voornamelijk naar een verhoging van de primaire uitgaven (uitgaven zonder de rentelasten). Tussen 2001 en 2007 halveerde het primair overschot tot amper 3,6%, of 0,2% BBP te weinig om de intresten te dekken.

In april 2007 drong de Hoge Raad van Financiën nog aan op een structureel begrotingsoverschot als antwoord op de vergrijzing, te beginnen met een surplus van 0,3%. Dit is niet gelukt, ondanks de relatief sterke groei van 2,6% vorig jaar sloot de begroting af met een tekort van 0,2%. Leterme beloofde aanvankelijk een overschot van 0,5% in 2008. Nu acht hij maximaal een evenwicht haalbaar. Tegen het einde van het legislatuur mikt de minister van Begroting op een surplus van 1,3% BBP. Gezien de onrustwekkende evolutie van de (nominale) schuld, de rentelast en het primair saldo is een overschot geen overbodige luxe. Hopelijk slaagt Leterme er daadwerkelijk in de primaire uitgaven in te tomen, een noodzakelijke voorwaarde indien hij zijn begrotingsdoelstellingen waar wil maken zonder de (fiscale) inkomsten te verhogen en/of te vertrouwen op eenmalige operaties. Enkel indien dit lukt, kan er sprake zijn van een echte schuldafbouw, reëel als procentueel. Dit is de beste garantie om de vergrijzing effectief het hoofd te bieden.

Tabel: publieke schuld en rentelasten 2000-2007 (in mia EUR en % BBP)

	In miljard euro		In percent van het BBP			
	Bruto schuld	Rentelast	Schuld	Rentelast	Primair saldo	Saldo begroting
2007	285,23	12,62	85,1	3,8	3,6	-0,2
2006	270,60	12,57	86,6	4,2	4,2	0,3
2005	269,16	12,85	90,4	4,2	4,2	0,0
2004	265,52	13,91	94,2	4,7	4,7	0,0
2003	263,02	14,71	98,6	5,3	5,3	0,0
2002	262,75	15,45	103,4	5,7	5,7	0,0
2001	257,16	16,85	106,5	7,0	7,0	0,5
2000	251,06	16,71	107,8	6,7	6,7	0,1

Bron: NBB (Belgostat), Ecodata FOD Economie.